

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
 Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ, —
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ἀκτὼ φράγα καὶ ναίαι μόνο.
 Γιὰ τὰ ξένα ἄμωσ μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεβομαν' στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἰούλιος, δεκαοκτώ,
 τῶν Ροδμ' ἐκλήριζμα φρικτό.

Ἔτος χλια καὶ ἐγκακόσα δεκαπέντε δοξασιμένο,
 ποῦ μὲ μάνταις εὐοιῶνους ἀγαθὰ κι' ἐγὼ προσμένω

Χλια σαράντα δύο καὶ τρακόσα,
 καὶ φθάνουν τοῦ πολέμου νέα τόσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Τὸ Γένος ἐξορίζεται,
 σπαράζεται, σκοτόνεται,
 τὸ Γένος ἐκκληρίζεται,
 τὸ Γένος ἐξοντώνεται,

Ἐξόντως ἐπαπειλεῖ
 χειρότερ' ἀπὸ πρῶτα...
 Πάλι, καθιμένε Φασουλή,
 ψάλλεις στήν ἴδια νῶτα.

Φ.— Μὴ σὲ κοιμῆς ἢ γαλανὴ
 τῶν οὐρανῶν αἰθρία...
 μεγάλου χαλασμοῦ φωνή,
 παντοῦ πανωλεθρία.

Θρέμμα μεγάλης ἐποχῆς,
 κλάψε Ραγιάδες δυστυχεῖς,
 ὅπου δὲν ἔχουν πῶς καὶ ποῦ νὰ κλίνουν τὸ κεφάλι,
 καὶ τὸ φῶμι τῶν ἐπαίτουδν
 καὶ καταφύγιον ζητοῦν
 μὲς στὸ δικό μας χάλι.

Δὲν εἶναι πιά κατατρογμὸς
 σὰν τοὺς συνειθισμένους,
 μήτε κανένας διωγμὸς
 ὅπως τοὺς παρασιμένους.

Εἶναι ἐσφιζομ' ἀπ' αὐτά,
 ποῦ δὲν ἀφίνουν φύτρο,
 μήτε κραυγὴ τὸ σταματᾷ,
 μήτε Ραγιάδων λῶτρο.

Ἐπάνω σὲ χαλάσματα
 πλανῶνται κἄτι φάσματα
 ἤρροτερα σκελέρων.

Τὸ γένος ἐσφιζώνεται,
 καὶ μπόγιας ξαναζώνεται
 τὸ φάσανον ἐλεθέρων.

Ἄου ποὺ κι' ἂν στρέψης μακελλεῖο
 καὶ μακελλάρη μοῦρη,
 κἄθ' Ἐκκλησιά, κάθε Σχολεῖο
 ἔγινε σὰν ἀχάρι.

Ἄπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός...
 ποῦ σήμερον Ἑλληνισμός;
 κλάψε τον, δὲν ὑπάρχει.

Κι' ἢ πῶς μεγάλη συμφορὰ,
 ὅπου δὲν δίνουν μῆτρ παρὰ
 καὶ γιὰ τὸν Πατριάρχη.

'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός και γιὰ τοὺς Ρωμ. ρεμβόλα...
Πατριαρχεῖα τίποτα, Πραξοβίταιε μία νοβλα.

Καμμία τώρα θόναμις γιὰ τοὺς κατατρεγμένους

δὲν ξεπροβάλλει σὺνταίρα...

κάτω τὰ διοκοπέτηρα,

μέσα' σ' τοὺς βούρκους ἰσρά και τίμια τοῦ Γένους.

Και μετὰ τόσας συμφορὰς
ἀκόμη δὲν δαμάζεται
ἀντίχριστον θηρίον.

Κι' ὁ κόσμος ἀτιμάζεται
μ' ἐπινοήσεις βδελυρὰς
ἀτιμιῶν μυρίων.

Δυσσοδοὶ, δαιμονίζονται,
και τρομερὰ τονίζονται
καταστροφῆς ἐγκώμια.

Και δίνουν μὲ παραευσμὸν
τὸν τελευταῖον ἀστασμοὺν
' σ' τοῦ Γένους τὰ προνόμια.

Ραγιάδες φθάνουν ἐντρομοί... τί τέρψις τί χαρά!..
ἐμπρός των βλέπουσε σφαγεῖς και φεσοφόρους χάρους...
και βυζανιάρικα τὸν Ρωμ. μαζεύουσε μωρά,
θέλουν νὰ κάνουν φαίνεταί και νέους Γεννιτοάρους.

Μεζ' σ' Ἑλλά καταρθώματα
νὰ και παιδομαζώματα,
δὲν θ' ἀπομείνη φρότρα.

Ραχγὴλ τὰ τέκνα της θρηνεῖ,
και δὲν ἀκούεται φωνή
γι' αὐτὴν παρηγορήτρα.

Ραγιάδων ἀπερίγραπτα κι' ἀμέτρητα κακὰ,
κλάψε τὰ ροιζικὰ των...
τῆς Πόλεως τὰ παλῆσοκυλα τὰ Συναγματικὰ
τῶνε τὰ λυσοακὰ των.

'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός...
τοῦ Μικρασίας πληθυσμὸς
' σ' τὴν ἐρημὴν τὴν πλάσι;

' Ἡ λύσσα τοῦ φρικτοῦ φονεῖ
τῶν Γιουναλῆδων τὴν γενεὰ
' ἐβλόθηε νὰ χαλάσῃ.

' Ἐλάτε ν' ἀλλάξετε
μ' ἑμὰς τοὺς Ὀσμανλῆδες,
ἐλάτε, Γιουναλῆδες,
τὴν πίστι σας ν' ἀλλάξετε.

' Ἐλάτε νὰ τουρκέψετε και μένα Γιουναλῆκια,
φέρετε χριστιανόπαιδα
' σ' τὸν Τούρκων τὰ στρατόπεδα,
κι' οἱ βιάκοι κι' οἱ παπάδες σας νὰ γίνουν Ταγκιλάκια.

' Ἐλάτε τώρα, γκέλ μπουρντὰ,
ἐλάτε μὲ πολλὸ σεβντὰ
και μ' ἐνθουσιασμό.

Νὰ πάφουσε πᾶθήματα,
νὰ πάρετε μαθήματα
' σ' τὸν Νεοτουρκισμό.

' Ἐλάτε νὰ τουρκέψετε γιὰ πάντα νὰ 'συχάσετε
και πόνοους νὰ εσχάσετε,
τρομαρά νὰ μὴν ἔχετε κατατρεγμοὺ καμμιὰ,
και μήτε νὰ πληρώνετε χαράτοια, φόρους, λύτρα,
ἐλάτε και τῆς Ἐκκλησιαῖς νὰ κάνετε Γραμιά,
και τὸ σαρκί νὰ γενῆ τῶν Δεσποτάδων μίτρα.

' Ὅ, τι θαρρεῖτε πατριον ἄς κυλισθῆ σὲ βούρκους,
κι' ἐλάτε νὰ σὰς κάνεμε φεσάδες Νεοτούρκους,
ἐλάτε τῶν Ἐμβέρηδων νὰ γίνετε κοπέλια
και νὰ σὰς στελιωμε και σὰς ἐκί' σ' τὰ Λαρθανέλια.

' Στὸν Ἐμβέρ και Σунτροφία
θᾶθερε βαθειά σοφία,
καταφύγιο και χάρι.

Τὸν Σταυρὸ ν' ἀπαρηγήθητε,
κι' ἔλοι σας νὰ κρημασθήτε
' σ' τὸ δικὸ μας τὸ φεγγάρι.

Τότε μόνον εἶθε πέρα
θᾶχτε φαμήλια, σπῆτι,
και φεσάδικαις τιμαῖς.

Σὰν σηκώσετε παντιέρα
τὸν μανδῆα τοῦ Προφήτη,
τὸ σιλῆαρι τῆς Φατιμῆς.

Τί προσμένετε νὰ γίνῃ μὲ τῆς νότιας τῶν Ρωμηδῶν
και τῆς διαμαρτυριαῖς
μοναχὰ τῶν Χαρειμῶν
τῆς διαβάσου ἡ κυριαῖς.

' Ὅταν γίνετε και σῖς τοῦ Μεχάμητ στρατιώταις
γιὰ χαρὰ σ' τὰ ροιζικὰ σας...
τότε μόνον πιθάνον νὰ γλυτώσουν ἀπὸ νότιας
τὰ Κουβέρνα τὰ δικὰ σας.

Όταν κάψετε και σεις στον Έμβερ Πασάα λιβάνι,
τότε θα συχάσθη πάλι της Αθήνας το Ντιβάνι,
και κανείς εκ των εν τέλει,
πούχει γινώσει, πούχει φρένα,
και μιμνή νότα δέν θα στέλλη
σέ Κισλάραγα κανένα.

Δέν θα μάς ζαλιζή τότε της Αθήνας το Ντιβάνι
μέ παράπονα πολλά,
κι όταν πτάρνισμα τό πιάνη
θά του λέν: χαϊρ δλα.

Κι οι δικοί σας οι Σοφτάδες
ξαπλωμένοι σέ σοφάδες
τά ποδάρια των θά τριβουν.

Κι οι δικοί σας προστοί
δλοένα γελαστοί
τήν χαρά των δέν θα κρούουν.

Τέτοια λέν οι Τουρκαλάδες,
και μάς βάζουν σέ μπιτάδες
και σέ τόσους φασαρλαιο.

Κι ή Κυβέρνησις του κράτους
κάθε τόσο σ' τους φροστάους
στέλλει διαμαρτυρίας.

**Κι ό Περικλέτος πάλι
τέτοια μέ ντέρτι ψάλλει.**

II.— Μά νόταϊς βρέ βαρέμη,
δέν κάνομι νισάφι,
μέ κι Όδλεμα καλέμι
τό ντέρτι μας δέν γράφει.

Σέ τούτο τό καμίρι,
σέ τούτη τή φωτιά
δ Γούναρης τούδ δίνει
δδλάκοπα σ' αυτιά.

Όρος κι αυτή τή φάπα
και τούτο τό σφουδρα...
δέν μάς πιναί τήν κίπα
του Μωχαμέτ ή Πόλη.

Στα πρόην καθιστώτα
χυρίσισμα και πάλι...
μολίς σταλή μέ νότα
σίδος πηγαινει κι άλλα.

Τούδ σ'πάσομα σ'της νόταϊς,
σ'της διαμαρτυρίας,
και τρέμουν κεχηγόντες,
Πασσάδες προσοτώτες
και Χαριμιών κυριαϊς.

Άμάν από την Πόλι
φωνάζουν δλαις κι Όλοι,
σέ τούτη τήν φωτιά
μή στέλλετε χαρτιά.

Ποιός ειμπορεί γιαρές
νά σκοδέη συμφοράς
και ξαφνικά μεγάλα;

Άς παύση τό μπουρί σας,
χαρτιά κι δ Γούναρης σας
ας μή μάς στείλη κι άλλα.

Φ.— Μάθε, βρέ Περικλέτο, πού δέν σου λείπει γνώσις,
πώς και διακοινώσεις
και διαμαρτυρήσεις
δέν πήγαυε του κάκου,
και τώρα Τούρκων άκου
παντοίας άπαντήσεις.

**Άπαντήσεις Τουρκεικαι
ικανοποιητικαι.**

Τό Ντιβάνι της Σταμπούλ τέτοια γράφει σ'τό δικό μας
και μάς λέει τον κακό μας.

Γιατί νόταϊς κάθε τόσο... δέν μπορώ νά καταλάβω...
έγω τίποτα δέν ξέρω και δέν πηρ άκομήμη κάβο.

Πάν τά λόγια σας χαμένα...
μη φορτώνεσθε σ' έμένα,
όποι μέ μαδούν σάν χήνα.

Νά ρωτήσετε, τραλλοί,
τόν Γκαληπ τον Κεμαλή,
πούναι Πρόσους σ'την Αθήνα.

Αυτός βέβαια θα ξέρη σάν μαζιόλος πονηρός
μέ τό νι και μέ τό σήμα νά τά πηρ λεπτομερώς.
Κι από τούτον άπαντήσεις νά ζητήτε του λοιπού,
δέν γαλά και δέν γελαίεται...
έγω τίποτα δέν ξέρω... μήτε πότε, πώς και πού
έγιναν αυτά πού λέτε.

